

Fra Otto Laub til Christian Mynster. Haagerup, 22. April 1847.

Min kjære tro Christian! Jeg har ikke i Sinde at gjengjælde Dit fortræffelige Brev med et lignende fra mig. Jeg har en stor Force i at lade mig overvælde af [s. 169](#) Venskab og Kjærlighed uden at generes af den Gjæld, — jo, stundom tænker jeg paa den med Smerte og Uro; men naar jeg mest er, som jeg altid burde være, bærer jeg den med Glæde, Tak og Haab om en Tid, — eller Evighed, da jeg kan tænke i Ro paa at afbetale eller faa Kvittering uforskyldt. Desuden er jeg i disse Dage ikke vel skikket til Mere end det absolut Nødvendige, da jeg lever midt i Skoleexaminer, som maaske mest trætte mig derved, at jeg efter gammel Skik i dette Sogn ikke faar Andet at bestille, end protokollere, hvad de Andre, Lærerne og Børnene, bestille. Og saa kan jeg ikke Andet end at tænke — til ingen Nytte — paa en Brudevielse, jeg skal holde i en af Odenses Kirker 3. Maj (Fr. Helweg), og som generer mig, da jeg er mere kjærlingeagtig, end Du tror og er. Kort sagt, jeg gjør Intet, som duer i disse Dage. Men ligesom jeg derfor paa Hjemvejen i Dag fra en af disse Skoler, for dog at gjøre Noget, hvorved man gjør det Bedste, naar man lader Tilfældet raade, besøgte nogle Syge (deriblandt en stokdøv Kone, med hvem jeg havde en velsignet Samtale, hvori jeg spurgte med Tegn, og hun svarede med stærke Ord), saaledes tænkte jeg, da jeg var kommen hjem, at jeg kunde fortsætte denne passive Virksomhed, naar jeg tog et Stykke Papir frem og fortalte Dig Noget om en Syg, som ligger Dig paa Hjerte, og om hvem Du ikke for længe bør savne Underretning. Ja, Tak, kjære Christian! fordi vor elskede gamle Fader ligger Dig saa meget paa Hjerte, fordi Du i Godt og Ondt vil regne Dig som en af vore Egne. Ja, Gud ske Lov, jeg tror, at jeg kan meddele Dig godt Nyt fra Frørup. Hvad jeg nu kan fortælle Dig, er efter et Brev fra Frederik, som kom i Mandags og var skrevet i Løverdags. Muligt kommer der i Aften (Torsdag) ny [s. 170](#) Efterretning; men efter det sidste Brev gaar det stadig fremad. Fader har allerede siddet lidt oppe og finder sig vel derved, skjøndt meget afkræftet. Konfirmationssøndag-Eftermiddag kjørte Sanne og jeg derhen, og Dagen efter saae vi ham sidst. Da laa han endnu den meste Tid stille og slumrede; men naar han vaagnede, og især til hans Spisetider, lod han os gjerne Alle kalde til sig, vilde høre os fortælle og forelæse Breve, og snakkede selv meget med, og der var ikke Spor af Aandssløvhed. Omendskjøndt han tidt har tænkt paa at gjøre Regnskab for sin Husholdning, og derfor blandt Andet har ladet Hans skrive til Din Onkel, og har sendt Hilsener rundt omkring til alle Venner, er han dog endnu fuldkommen som Den, der gjerne vil blive hos os, og finder sig vel ved at leve; og vi tro derfor, at han skal det endnu en Stund, og takke Gud for hver Time. Moder er bestandig i hans Nærhed, endskjøndt han skal ligge i Kulden; hun er nu raskere end den meste Del af Vinteren, Frederik ligger i sit eget Kammer og sulter, og det er tvivlsomt, om hans Helbred vinder noget Væsentligt ved den Kur. Men sin bedste Vinding af sit Kors lader han os læse i sine tidt 8 Sider lange Breve, som han ugentlig sender os fra sin Seng, og som ere fulde baade af Alvor og Spøg. Jeg skriver hver Uge til ham, og har sendt ham og Alle der Din Hilsen. En stor Glæde har de Alle haft af Lene Zeuthen, som kom Paaskedag og blev henved 14 Dage, og som kan baade rejse, vaage, snakke, le og græde. At vi Alle blive tættere forbundne for hvert nyt Anfald paa vor Samfundskjæde, kan Du let forstaa. Alt er godt, ihvordan det gaar, og hvordan det i dette Øjeblik er i Frørup.

I Haagerup grundmurede Præstegaard, som just i [s. 171](#) disse Dage faar en ny Kjole paa, ere vi Alle raske og gode Venner, og Børnene ere efter Omstændighederne baade artige og muntre, dog mest det Sidste. Og udenom dette Hus er jo nu snart en dejlig Natur og

ikke faa kjære Mennesker, som vi sætte megen Pris paa. Men i en af disse Familier har Døden allerede varslet alvorligt; vor usigelig kjære Grevinde er Dagen efter at vi første Gang havde set til Fader, bleven ramt af en voldsom Apoplexi, og begynder først nu meget langsomt at komme noget til Samling. Vi haabe svagt paa, at hun skal leve, og bede, at hun maa leve lidt endnu med os, som i al denne Tid ikke engang have set hende. Men er hendes Virketid til Ende, saa har hun dog levet til Velsignelse for mange Fattige og Syge, som allerede nu i denne Dyrtid græde over hende. — Du skriver om Dine Menigheder og Din Glæde i dem. naar Dine Kirker altid mere fyldes. Herom maa min Meddelelse blive fattig. I Krarup er det endda ret fornøjeligt, men i Trolleborg, den større og rigtignok temmelig spredte Menighed, er det i Reglen kun „Europæerne“ som danne Menigheden. Jeg har før skrevet til Dig herom og om det Svære i, ud over deres Hoveder at raabe til den egentlige Bondemenighed og vække den af Dvalen. Jeg har tidt for mig selv tvivlet, om ikke alligevel Frits Boisen havde været bedre paa sin Plads her, end jeg; men jeg har ligesaa tidt sagt mig selv igjen, at jeg har ikke sat mig selv paa dette Sted, at jeg endnu kun har været her i to Aar, og at Vingaardsmanden vel endnu vil grave om sit Figentræ og lægge Gjødning dertil. Du veed nok, hvordan en Opvækkelse jeg mener, ikke den, som afsondrer sig for at beskue sig selv, men en saadan, som i Templet, hvor alle komme sammen, staar langt [s. 172](#) borte og slaar sig for Brystet. Den længes jeg efter! Konfirmationsdagen og endnu mere Altergangsdagen Søndagen efter med Evangeliet om den gode Hyrde vare mig baade paa Prædikestolen og ved Alteret saa gode Dage, som jeg længe ikke har haft. — Fengers og Birkedals Prædikensamling har jeg faaet og kigget i. Jeg har læst Din Prædiken med inderlig Glæde, og følt mig saa hyggelig ved at staa saaledes i Din Nærhed, som Fenger har bragt mig. I Begyndelsen syntes jeg, at det var mig selv, som fortsatte min 2den Advents Prædiken; men da jeg kom ret ind i den, fandt jeg her en kristelig Erfaring, som jeg, i det Mindste da jeg for 8 Aar siden skrev min, ikke havde, og som jeg ogsaa den Dag i Dag ikke her i mine Menigheder har haft Lejlighed til at vinde. Der er i denne Prædiken et Vidnesbyrd om, at Prædikanten har levet og lever i sit Ord. — 23. April. Jeg maa nu slutte mit Brev til min kjære Ven, og bede ham nøjes med det, som det kunde blive. Havde jeg haft noget Bedre at fortælle Dig, saa havde jeg gjort det: jeg har heri lagt min hele Fattigdom, Alt, hvad jeg havde. — Gud være med Eder Alle!

Din Ven O. Laub.